

Sygn. akt I C 847/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Lisowiec

Protokolant: : sekr. sądowy Joanna Lubańska

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2018 r. w Toruniu

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko W. W. i K. W.

o zapłatę

1. uchyła nakaz zapłaty z dnia 21 lutego 2018r. w całości w stosunku do pozwanych W. W. i K. W.
2. zasądza od pozwanych W. W. i K. W. solidarnie na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 225.521,05 (dwieście dwadzieścia pięć tysięcy pięćset dwadzieścia jeden złotych pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 marca 2018r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że należność ta płatna jest solidarnie z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w stosunku do której nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy Toruniu dnia 21 lutego 2018r. pod sygnaturą INc 57/18 uprawomocnił się,
3. oddala powództwo w pozostałej części,
4. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę (...),00 (trzydzieści tysięcy sześćset trzydzieści siedem złotych) tytułem kosztów procesu, z zastrzeżeniem, że należność z tego tytułu do wysokości 10.037,00 złotych płatna jest solidarnie z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w stosunku do której nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy Toruniu dnia 21 lutego 2018r. pod sygnaturą INc 57/18 uprawomocnił się,
5. kosztami sądowymi od uiszczenia których zwolnieni byli pozwani obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 847/18

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w postępowaniu nakazowym w dniu 8 lutego 2018r. skierowanym przeciwko pozwanym (...) Company 'D.' spółce z o.o. w G., W. W. i K. W. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. (dalej: (...)) wniósł o wydanie nakazu zapłaty z weksla zasądzającego na jego rzecz solidarnie od pozwanych kwoty 225.521,05 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż powód jest w posiadaniu weksla wystawionego przez pozwaną spółkę. Weksel został zabezpieczony poręczeniem wekslowym udzielonym przez pozostałych pozwanych. Termin płatności weksla upłynął dnia 29 01 2018r. Weksel został przedstawiony do zapłaty. Weksel nie został wykupiony. Powód nie jest zaspokojony. Dlatego wnosi jak w pozwie,.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym z dnia 21 lutego 2018 r. nakazano pozwanym, aby zapłacili solidarnie na rzecz powoda żadaną pozwem kwotę z odsetkami ustawowymi oraz kosztami postępowania w wysokości 10.037,00 zł.

W ustawowym terminie pozwani W. W. i K. W. wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty (k. 40), zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania solidarnie. W uzasadnieniu zarzutów pozwani podnieśli, że nie było zasadne skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego, bowiem weksel nie został pozwanym przedstawiony do zapłaty zgodnie z art. 38 prawa wekslowego. Skoro powód nie przedstawił weksla do zapłaty, to posiadacz traci roszczenie względem zobowiązanych. Nadto zdaniem pozwanych weksel został wypełniony niezgodnie z postanowieniami deklaracji wekslowej i jako taki nie mógł stanowić podstawy do wydania nakazu zapłaty. Ponadto pozwani podnieśli, że wierzytelność jaka zabezpiecza należność z weksla nie stała się wymagalna. Dlatego wnoszą jak we wstępie.

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2018r. wstrzymano wykonanie nakazu zapłaty (k. 65).

Pozwana spółka nie wniosła zarzutów; wobec niej nakaz zapłaty uprawomocnił się.

Pismem z 9 maja 2018r. (k. 68) powód podtrzymał żądanie pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 3 listopada 2016r. powód oraz (...) spółka z o.o. w G. w imieniu której działał prezes W. W. zawarli umowę o udzielenie poręczenia, celem udostępnienia przedsiębiorcy (spółce (...)) kredytu z Banku (...) SA (dalej też (...)) na cele gospodarcze w kwocie 400.000 zł. Na zabezpieczenie wierzytelności wynikającej z udzielonego poręczenia przedsiębiorca wystawił weksle in blanco poręczony przez W. W. i K. M.- - (...). W razie wykonania zobowiązania z tytułu poręczenia (...) wzywa do zwrotu kwoty zapłaconej Instytucji Finansującej (...) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wykonania przez (...) zobowiązania.

(dowód:

- umowa k. 75-77 akt)
- weksel zabezpieczony w depozycie sądowym - poświadczony odpis weksla k. 16 i 34 akt)

Do weksla wystawionego przez spółkę (...) sporządzona została deklaracja wekslowa, podpisana przez wystawcę i poręczycieli. Weksel wręczono (...). Upoważniono powoda do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą zobowiązaniu powstałym na skutek spłaty części zadłużenia wobec (...) oraz zaopatrzyć ten weksel datą płatności wg uznania. W deklaracji zawarto również postanowienie, iż o wypełnieniu weksla powód winien powiadomić wystawcę oraz poręczycieli listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru przynajmniej na 7 dni przed terminem płatności weksla.

(dowód:

- deklaracja wekslowa k. 83 akt)

Dnia 3 listopada 2016r. (...) zawarł z Bankiem (...) SA umowę poręczenia zobowiązując się wobec Banku wykonać zobowiązanie (...) sp. z o.o. którego przedmiotem jest zwrot kwoty kredytu w kwocie 400.000 zł. Maksymalna kwota poręczenia wyniosła 280.000 zł, co odpowiada 70% udzielonego kredytu.

(dowód:

- umowa k. 78-80 akt)

Pismem z dnia 6 listopada 2016r. Bank wezwał (...) do zapłaty kwoty 225.521,05 zł tytułem poręczenia, która to kwota stanowiła 70% kwoty wymaganego kapitału wynikającego z umowy kredytu odnawialnego zawartej ze spółką (...). Do pisma załączono pisma przedstawiające działania windykacyjne w celu odzyskania wymaganych należności.

(dowód:

- pismo k. 81 akt)

Dnia 5 grudnia 2016r. powód przelał na rzecz (...) 225.521,05 zł.

(dowód:

- przelew k. 82 i 17 akt)

Pismem z dnia 6 grudnia 2016r. powód wezwał spółkę (...) do zapłaty kwoty 225.521,05 zł z odsetkami ustawowymi od 6 12 2016r. Poinformowano, że (...) tytułem poręczenia zabezpieczającego zwrot kredytu zapłacił na rzecz (...) żadaną sumę. W przypadku bezskutecznego przedstawienia weksla do zapłaty powód oświadczył, że będzie dochodzić zapłaty na drodze formalnej. Pismo wysłano do wiadomości poręczycieli. Pismo spółce (...) doręczono 7 12 2016r. Pismem z dnia 3 stycznia 2017r. (...) poinformowała spółkę (...) o uzupełnieniu weksla na kwotę 225.521,05 zł należną remitentowi. Poinformowano, że wystawca i poręczyciele mogą zapoznać się oryginałem weksla w siedzibie powoda w dniu jego płatności. Pismo 'do wiadomości' wysłano poręczycielom. Do poręczycieli nie skierowano imiennie wezwania do wykupu weksla ani wezwania do zapłaty. Weksel nie został wykupiony. Zapłata nie nastąpiła. W tej sprawie ani wystawca weksla ani poręczyciele z powodem się nie kontaktowali.

(dowód: zeznania świadka K. P. (1) e-protokół z 9 07 2018r. g. 00.3.50 i dalej

- wezwanie z 6 12 2016r. z dowodem doręczenia k. 18- 21, 23 i 88-90 akt
- pismo z 3 01 2017r. z dowodem nadania i zpo k. 22, 24-27 i 84-87 akt)

Data płatności weksla: 29 stycznia 2018r.

(dowód:

- weksel zabezpieczony w depozycie sądowym - poświadczony odpis k. 16 i 34 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalony został częściowo w oparciu zeznania świadka K. P., a w przeważającej mierze w oparciu o dowody z dokumentów, zgromadzonych w aktach sprawy, w postaci weksla, deklaracji, umów zawartych pomiędzy stronami oraz umowy z (...) i wezwań. Dokumenty te uznać należało za wiarygodne, albowiem ich autentyczność nie budziła wątpliwości. Materiał ten nie był kwestionowany także przez strony postępowania. Strona pozwana nie kwestionowała bowiem dokumentów jako takich, lecz przede wszystkim zwracała uwagę na brak wezwania poręczycieli do wykupu weksla. Nadto pozwani ad. 2 i 3 powołali się na niezgodność pomiędzy treścią deklaracji, a wypełnionym wekslem, ale nie wskazali na czym ta niezgodność polega. Istnieniu weksla nie zaprzeczono. Wskazano natomiast, że wierzytelność jaka zabezpiecza należność wekslową nie jest wymagalna.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka K. P., bowiem korespondowały one z innym materiałem uznanym przez sąd za prawdziwy tj. z zaoficerowanymi dokumentami. Twierdzenia świadka były częściowo zbieżne z twierdzeniami pozwanych zawartymi w zarzutach, bowiem świadek przyznał, że pisma z 6 grudnia 2016. i 3 stycznia 2017r. -zgodnie z nagłówkami -były kierowane tylko do spółki (...), natomiast do pozwanych ad. 2 i 3 imiennie kierowane nie były. Zostały im wysłane jedynie do wiadomości. Zeznań świadka strona pozwana nie podważyła. Z zarzutów nie wynika, by strona pozwana kwestionowała fakt dokonania zapłaty przez powoda na rzecz (...) oraz wysokość tego świadczenia.

Przechodząc do oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego, sąd stwierdza, iż przedmiotem sporu było roszczenie wekslowe powoda, którego źródłem był weksel własny in blanco, wystawiony przez (...) spółkę z o.o. w G., a poręczony przez pozwanych ad. 2 i 3 tj. W. W. i K. M.- - (...).

Poza sporem pozostawała kwestia legitymacji czynnej powoda. Był on stroną tak umowy poręczenia zawartej z (...), jak i umowy zawartej z (...) spółką z o.o. w G. o udzielenie poręczenia, celem udostępnienia przedsiębiorcy (spółce (...)) kredytu z Banku (...) SA na cele gospodarcze w kwocie 400.000 zł. Wskutek niewywiązania się spółki (...) z obowiązku spłaty kredytu, dług ten zapłacił powód (w wysokości mniejszej niż 70% kwoty kredytu tj. zgodnie z §1 umowy k. 75). Powód był nadto posiadaczem weksla wystawionego przez spółkę (...) i rościł z weksla. Płatność weksla była poręczona przez pozwanych ad. 2 i 3, a wykup weksla nie nastąpił.

Jak wskazano wyżej w zakresie istnienia zobowiązań pozwani podnieśli zarzuty dotyczące weksla i stosunku podstawowego, gdyż wskazali m.in., że wiarygodność jaką zabezpiecza należność z weksla nie stała się wymagalna.

Odpowiedzialność pozwanych ad. 2 i 3 (dwóch osób fizycznych, bowiem pozwana spółka zarzutów nie wniosła) powód wywodził z udzielonego przez nich poręczenia wekslowego. Wystawcą weksla i dłużnikiem głównym była i jest spółka (...). Podpisy złożone przez małżonków (...) na rewersie weksla i użycie przez nich słowa 'poręczam' bez wątplenia oznaczają udzielenie poręczenia.

Do weksli własnych, (jakim jest sporny) stosuje się przepisy o wekslu trasowanym, co dotyczy również przepisów o poręczeniu - tak art. 103 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. 1938.89.604 ze zm.) – dalej 'prawo wekslowe'.

Przed analizą merytorycznej zasadności zgłoszonych zarzutów, należy wskazać, że wg art. 10 pr. wekslowego, jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Zgodnie natomiast z art. 17 powołanej ustawy osoby przeciw którym dochodzi się praw z wekslu, nie mogą wobec posiadacza zasłaniać się zarzutami, opartymi na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub z posiadaczami poprzednimi, chyba że posiadacz, nabywając weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika. Z treści powołanych przepisów, doktryna i orzecznictwo na podstawie rozumowania a contrario zgodne wywodzą, iż jeżeli posiadaczem weksla jest pierwszy wierzyciel (remitent) - a tak jest w tej sprawie - to wiąże go porozumienie zawarte z dłużnikiem. Dlatego dłużnik może mu przeciwstawić także zarzuty subiektywne - te wynikające ze stosunku podstawowego łączącego go z wierzycielem (por. A. Szpunar, Komentarz do prawa wekslowego i czekowego, Lex Polonica; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 października 2013 r., I ACa 693/13, wyrok SN z 3 listopada 2009 r., II CSK 238/09, Lex Polonica nr 2625766, wyrok Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., IV CSK 549/09, Lex Polonica nr 4376857). Ta zasada odnosi się też do poręczycieli wekslowych z mocy art. 32 prawa wekslowego.

Powyższe nie zmienia jednak w żaden sposób faktu, iż w postępowaniu nakazowym, w fazie po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar dowodu zasadności podnoszonych zarzutów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 21 października 2010 r., IV CSK 109/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1999 r. I CKN 215/98, OSNC 2000/7-8 poz. 128, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2006 r., IV CSK 15/05, Palestra 2007/11-12 str. 277).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż zarzuty podniesione przez pozwanych były dopuszczalne, ale pozwani nie wykazali ich słuszności.

A) Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut nieistnienia długu oddawczego, dlatego że powód nie przedstawiła weksla do zapłaty. Pojęcie przedstawienia weksla do zapłaty (z art. 38 prawa wekslowego) jest tożsame z wezwaniem do wykupu weksla. To natomiast bez wątplenia miało miejsce, ale jedynie wobec dłużnika tj. spółki. Przedmiotowy weksel jest wekslem płatnym w określonym dniu (nie za okazaniem). Poza sporem pozostać musi, że powód wezwał spółkę

(...) do zapłaty (pismem z 6 grudnia 2017r.) i że powiadomił o uzupełnieniu weksla i dacie jego płatności oznaczonej na 29 stycznia 2018r. (pismem z 3 01 2018.). Oba pisma przesłano pozwanym ad. 2 i 3 'do wiadomości' (dowody wysłania - k. 23 i 27). Wezwanie adresowane do spółki zostało doręczone wystawcy (k. 21 i 26). Brak jest wszystkich dowodów doręczenia pism pozwanym ad. 2 i 3:

- na k. 22 jest dowód odebrania przez pozwaną ad. 3 pisma z 3 01 2018 adresowanego na kopercie do jej męża

- na k. 87 jest zwrócona przesyłka zawierająca ww. pismo adresowane na kopercie do pozwanej.

Pisma do pozwanych ad. 2 i 3 wysyłane były na inne adresy, co nastąpiło zgodnie z treścią deklaracji wekslowej i oznaczonymi na niej przez poręczycieli adresami (k. 83).

W aktach brak jest dowodu doręczenia pozwanym (nawet 'do wiadomości') pisma wzywającego do zapłaty z 6 12 2018r. Jest jedynie dowód jego nadania, ale w polskim prawie spośród możliwych form złożenia oświadczenia woli (teoria oświadczenia, teoria wysłania, teoria doręczenia, teoria zapoznania) nasze ustawodawstwo za skuteczną przyjęło teorię doręczenia. Zgodnie z treścią deklaracji wekslowej winno się powiadomić pozwanych o możliwości wykupienia weksla na co najmniej 7 dni przed datą wykupu. Ten warunek spełniono wobec spółki, a nie poręczycieli. Godzi się co istotne zauważać, iż poręczyciele – jak wynika z zaoferowanych pism i zeznań świadka – nigdy imiennie nie byli wzywani do wykupu weksla, bowiem wezwanie do zapłaty (jak i pismo informujące o wypełnieniu weksla) wysłano im jedynie 'do wiadomości'.

Powyższe uchybienie zapisowi deklaracji (w zakresie doręczenia wezwania poręczycielom wprost, a nie tylko do wiadomości) nie skutkuje jednak nieważnością weksla czy nieistnieniem długu. Co więcej, nie czyniłoby tego nawet całkowite zaniechanie przedstawienia weksla do wykupu komukolwiek. Nieprzedstawienie weksla do wykupu, o którym mowa w art. 38 prawa wekslowego, nie skutkuje nieważnością weksla, a co najwyżej tym, że dłużnik, któremu nie przedstawiono weksla do wykupu lub uczyniono to w terminie niezgodnym z treścią porozumienia, nie popada w opóźnienie. Bez wątplenia natomiast sam obowiązek zapłaty istnieje, przedstawienie weksla do wykupu nie jest bowiem warunkiem istnienia roszczenia, to bowiem powstaje z chwilą złożenia podpisów na wekslu (zob. np. wyrok Sądu Apel. w P. IACa 1233/13 i wyrok Sądu Najwyższego sygn. V CSK 288/09). Deklaracja wekslowa to umowa między stronami stosunku wekslowego co do sposobu wypełnienia weksla. Jeżeli zatem wierzyciel wypełnił go niezgodnie z jej treścią lub uchybił innym obowiązkom wynikającym z postanowień deklaracji – tu w zakresie doręczenia w oznaczonym terminie wezwania do wykupu weksla – to niespornie wpływa to jedynie na datę popadnięcia dłużnika w opóźnienie. W tej sprawie nie można było więc uznać, że pozwani ad. 2 i 3 popadli w opóźnienie przez dniem doręczenia im wezwania. Ponieważ - co powód przyznał - nie sporządzono wezwania adresowanego w nagłówku pisma personalnie do każdego z poręczycieli, to nie można przyjąć, że powód ich do wykupu weksla wezwał. Samo wysłanie pisma 'do wiadomości' takiego skutku wywołać nie może. W tej sprawie jest to tym bardziej oczywiste że powód nie przedłożył dowodu doręczania poręczycielom - nawet 'do wiadomości' - wezwania z 6 12 2017r. Jest tylko dowód nadania. Znajdujące się w aktach dowody doręczenia pozwanym ad. 2 i 3, dotyczą natomiast pisma z 3 01 2018r.

W związku z tym przyjąć należy, iż datą doręczenia wezwania jest dzień doręczenia pozwanym ad. 2 i 3 odpisu pozwu (wraz z nakazem zapłaty). Miało to miejsce 1 marca 2018 r. (k. 44 akt) i z upływem 7 dni liczonymi od tej daty pozwani popadli w opóźnienie.

B) Nieuprawniony był zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją. Pozwani nie udowodnili słuszności tego zarzutu. Nie sprecyzowali na czym ta niezgodność miała w ogóle polegać. Jeśli w tym zarzucie ponownie pozwanym chodziło o nieprzedstawienie weksla do wykupu (o czym m. in. mowa w deklaracji), to sąd odniósł się do tego powyżej. Innych faktów mogących uczynić ten zarzut trafnym nie przywołano.

C) Zarzut braku wymagalności wierzytelności również nie został dowiedziony. Pozwani - na których, jak sygnalizowano spoczywał ciężar dowodu – nie przedstawili dowodów na okoliczność, że spółka (...) (której prezesem jest pozwany ad. 2 – zob. k. 13) wywiązywała się regularnie i terminowo z obowiązku spłaty kredytu na rzecz (...). Domniemanie faktyczne – oparte na piśmie (...) do powoda wzywające do uregulowania wymagalnych należności -

uprawnia do przyjęcia, że spółka popadła w opóźnienie, a windykacja należności przez bank nie powiodła się. Dlatego Bank wezwał do zapłaty poręczyciela tj. powoda. Powód dług spłacił - zob. k. 17 akt.

Z treści deklaracji wynika, że wystawca i poręczyciele składają podpisany weksel in blanco z 'klauzula bez protestu' i wyrażają zgodę na wypełnienie go na sumę odpowiadającą zobowiązaniu powstałym na skutek spłaty części zadłużenia wobec (...) i że powód może zaopatrzyć ten weksel datą płatności wg uznania. Niespornie – w świetle dowodu k. 17 i 82 - powód wypełnił weksel na kwotę którą przelał jako poręczyciel na rzecz (...) tytułem spłaty kredytu zaciągniętego przez spółkę (...). To przesądza o istnieniu zobowiązania ze stosunku podstawowego jakim była umowa zawarta między powodem a spółką (...) w dniu 3 01 2016r.(k. 75). W. tej umowy zabezpieczał weksel własny in blanco wystawiony przez spółkę (...), a poręczony przez pozwanych ad. 2 i 3.

Poręczyciele wekslowi odpowiadają tak samo, jak ten za kogo poręczyli (art. 32 ust. 1 prawa wekslowego), to jest w takim samym rozmiarze i takich samych granicach, co osoba, za którą ręczono. Odpowiedzialność poręczyciela wekslowego zależy od tych samych przesłanek, co odpowiedzialność dłużnika głównego. Ciężar dowodu nieistnienia zobowiązania lub istnienia ale w mniejszym rozmiarze ciąży zwyczajowo na wekslowo zobowiązanym.

Poręczyciel wekslowy nie odpowiada jedynie, jeżeli: poręczenie zostało udzielone z naruszeniem wymogów formalnych jego ważności określonych w art. 31 prawa wekslowego, jeżeli poręczenie zostało udzielone na wekslu niespełniającym warunków art. 1 lub 101 prawa wekslowego lub nie powstało ważne zobowiązanie osoby, za którą poręczył. Jak sygnalizowano poręczyciel wekslowy może podnosić przeciwko wierzycielowi posiadającemu weksel zarzuty obiektywne służące każdemu dłużnikowi wekslowemu przeciwko każdemu posiadaczowi weksla; zarzuty subiektywne oparte na jego osobistych stosunkach z posiadaczem weksla oraz zarzuty subiektywne oparte na stosunkach osobistych osoby, za którą poręczył z osobą posiadającą weksel, jeżeli według prawa wekslowego osobie tej przysługuje prawo zasłaniania się takimi zarzutami. Do tego nawiązywały też cytowane wcześniej normy art. 10 i 17 prawa wekslowego.

Pozwani wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty i do tej czynności ich aktywność się ograniczyła. Powyższe nie pozwoliło sądowi podejść życzliwie do wszystkich tez pozwanych, bowiem w znacznej części nie zostały one dowiedzione. Fakt braku wezwania pozwanych ad. 2 i 3 do zapłaty w świetle dokumentów i zeznań świadka jawił się już jako oczywisty i niesporny. Wbrew wywodom pozwanych nie prowadziło to jednak do nieważności weksla czy do niesłuszności pretensji pozwu. Miało jedynie wpływ na datę popadnięcia w stan opóźnienia przez pozwanych wnoszących zarzuty.

Biorąc wszystko powyższe pod uwagę Sąd uznał, iż pozwani nie wykazali że przedstawiony przez powódkę weksel wypełniony został niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej i że z tego powodu jest nieważny, albo że wiarygodność, którą zabezpieczał weksel nie była wymagalna.

Żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie było zasadne, ale nie od daty wniesienia powództwa (tak żądanie pozwu), lecz od dnia następnego po upływie 7 dni od dnia doręczenia odpisu pozwu tj. od 9 marca 2018r. Stąd rozstrzygnięcie w punkcie 3 wyroku. Za czas poprzedzający tę datę powództwo w pkt 3 wobec pozwanych ad. 2 i 3 oddalono.

Roszczenie nie mogło zostać uwzględnione w całości postaci utrzymania nakazu zapłaty w mocy. W takiej sytuacji nakaz zapłaty należało uchylić wobec skarżących nakaz pozwanych w całości i orzec ponownie o roszczeniu.

Tytułem wyjaśnienia: przedstawiciele doktryny zwrócili uwagę na fakt, iż w praktyce orzeczniczej sądów występuje rozbieżność w sposobie redagowania wyroków w wypadkach, gdy o żądaniu pozwu sąd orzeka w inny sposób niż w nakazie. Wpłynęła na to niewątpliwie istotna zmiana treści art. 496 kpc. Podkreślono, że w obecnej treści art. 496 kpc nie wspomina się obecnie o możliwości uchylecia nakazu zapłaty w części, w przeciwieństwie do możliwości utrzymania go w części w mocy. Wskazano, iż przy częściowym uwzględnieniu zarzutów utrzymanie w mocy części nakazu zapłaty nakazywałoby jednocześnie uchYLECIE pozostałej części nakazu zapłaty, a do tego treść art. 496 kpc wyraźnie nie daje podstaw. Zatem zapis, że sąd nakaz "uchyla i orzeka o żądaniu pozwu", powinien być rozumiany w ten sposób, że skuteczne zakwestionowanie nakazu zapłaty nawet w części, powoduje konieczność uchylecia - zależnie od zakresu zaskarżenia - bądź całego nakazu zapłaty, bądź też nakazu jedynie w zaskarżonej części i orzeczenia o

żądaniu pozwu stosownie do oceny jego zasadności. Pozwani nakaz zapłaty zaskarżyli w stosunku do siebie w całości, nie w części. To w ocenie sądu uprawniało do tego, by uchylić wobec nich zaskarżony nakaz w całości i orzec ponownie o roszczeniu (tak uwaga 2 do art. 496 kpc – Komentarz D. Z. – LEX).

Z mocy art. 496 kpc orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

Podstawą prawną zasądzenia należności w punkcie 2 wyroku był art. 101, 103, 30, 31, 32 i 34 cyt. ustawy Prawo wekslowe w zw. z art. 471 kc i art. 481 § 1 i 2 kc.

W wyroku zastrzeżono (w punktach 2 i 4), że należności płatne są solidarnie z (...) spółką z o.o. w G. w stosunku do której nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy Torunia w dniu 21 lutego 2018r. uprawomocnił się.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 98 i 99 kpc.

Powód mając na uwadze wartość przedmiotu sporu wygrał proces w całości (uległ nieznacznie co do odsetek).

Na należne powodowi koszty procesu złożyły się:

- 2820 zł opłaty od pozwu

- 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa k. 6

- 10800 zł wynagrodzenia radcy prawnego wg § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 X 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. 2015.1800), w brzemieniu wynikającym z nowelizacji obowiązującej od 27 10 2016r. .

Z tym zastrzeżeniem że w zakresie kwoty 10.037 zł pozwani ad. 2 i 3 odpowiadają solidarnie ze spółką wobec której nakaz zapłaty uprawomocnił się.

W punkcie 5 wyroku kosztami sądowymi od uiszczenia których zwolnieni byli pozwani tj. opłaty od zarzutów obciążono Skarb Państwa z mocy art. 113 uoks (Dz.(.2016.623) a contrario.